

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC & LÝ LUẬN – PHÊ BÌNH VĂN HỌC

NGUYỄN THU HOÀI
TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(Khóa 10, 2007 – 2011)

Hà Nội, 5/2011

BẢN NHẬN XÉT TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Họ tên sinh viên: Nguyễn Thu Hoài

Khóa: 10

Họ tên người nhận xét:

Nội dung bản nhận xét:

MỤC LỤC

STT	TÊN TÁC PHẨM	TRANG
1	DẤU CHÂN TRÊN CÁT	5
2	MỘT TRÒ CHƠI	10
3	NÓT RUỒI ĐEN Ở ĐUÔI MẮT TRÁI	16

DẤU CHÂN TRÊN CÁT

Duy rót sẵn một ly rượu vang và ngồi vào bàn . Anh nghe thấy tiếng mở cửa và từng bước chân của Hân trên những bậc cầu thang . Rồi những bước chân của Hân chậm dần, anh nhìn thấy vẻ kinh ngạc và thoáng chút lo sợ trên gương mặt của Hân . Cô tiến lại gần anh chậm rãi và dò xét:

- Sao anh lại ngồi một mình trong bóng tối thế này? Em tưởng anh đang ngủ mà. Em không ngủ được nên vừa ra ngoài đi dạo . Đêm nay trăng rất sáng nhưng có gió lạnh. Anh có thể cho em một chút hơi ấm không? Duy! Ôm em đi nào!

Duy miễn cưỡng siết nhẹ đôi tay và ôm Hân . Hân giống một chú mèo con tinh nghịch sà vào lòng Duy nũng nịu. Cô đan từng ngón tay nhỏ xinh của mình vào bàn tay của Duy. Rồi cô ngược lên nhìn anh chăm chú một hồi lâu và gặng hỏi:

- Sao anh lại im lặng như thế? Em chỉ ra ngoài đi dạo một lúc thôi mà. Anh giận em à! Sao tay anh hôm nay không ấm như mọi lần? Sao ...?

Duy đặt tay lên môi của Hân ra hiệu bảo cô ngừng hỏi. Anh trầm ngâm, giọng anh bình thản:

- Anh sẽ trả lời những thắc mắc của em nhanh thôi, nhưng trước tiên anh có thể hỏi em vài điều được không?

Hân thoáng chút do dự và hoài nghi rồi cô cố tỏ vẻ bình tĩnh và quàng tay vào cổ Duy âu yếm.

- Có chuyện gì vậy anh?

- Chúng mình đã kết hôn được năm năm rồi phải không em?

- Vâng!

- Em có thấy hạnh phúc khi sống cùng anh không?

Hân khẽ gật đầu.

- Anh có làm cho em phải ấm ức, phải thiếu thốn điều gì không?

Hân lắc đầu.

- Vậy tại sao em lại đối xử như vậy với anh? Sao em lại phản bội anh? Sao lại lừa dối anh?

- Anh nói gì vậy Duy?

- Đúng là đêm nay trăng rất sáng và có gió lạnh.

Duy hướng thẳng đôi mắt đỏ hoe và giận dữ về phía Hân.

- Hôm nay tay anh không ấm như mọi lần vì anh đã đi theo em. Anh đã tận mắt chứng kiến cảnh em ân ái với một gã đàn ông khác không phải là anh. Anh hận là mình không thể lao vào đâm chết thằng khốn nạn ấy để kéo em đi. Anh quá nhu

MỘT TRÒ CHƠI

Bố làm cảnh sát trưởng thành phố, mẹ làm kinh doanh bất động sản, một lí lịch khá đẹp để nó khai trên mặt giấy và làm cho nhiều kẻ phải nhìn vào ngưỡng mộ. Nó là con một và chẳng cần học hành tử tế cũng được ngồi chễm trệ ở một trường danh tiếng dành riêng cho con nhà giàu. Mẹ nó có một cách quan tâm đến con khá đặc biệt ngày nào cũng tiền và tiền đứt đầy hầu bao của cậu con quý tử. Nó chơi bài thâu đêm suốt sáng chẳng hết nổi số tiền ấy. Và sau mỗi đêm như thế, nó thèm biết bao được ngủ ngon lành trên chiếc giường của mình. Nhưng vừa bước vào nhà là lại văng vẳng bên tai nó một giọng quen thuộc của vị cảnh sát trưởng mẫu mực.

- Mà mày chỉ biết ăn chơi đua đòi, chả được cái tích sự gì. Mà làm xấu mặt bố mày. Con mẹ mày chỉ biết dung túng cho mày. Mày không có điểm gì giống bố mày cả, chỉ giống con mẹ mày thôi.

- Ông nói đủ chưa? Tôi buồn ngủ lắm rồi.

Nó nhảy lên giường và lấy gối úp lên đầu. Hành động này làm bố nó thấy chướng mắt.

- Mày có coi bố mày ra gì không? Mày còn bịt tai vào khi tao nói à? Thằng mất dạy, không ai dạy dỗ mày được nữa à? Tại sao tao lại có một đứa con như mày, mày nhả ra chỉ để bôi giơ trát trấu vào mặt bố mày. Sao mày không cút đi cho khuất mắt tao và thằng vô tích sự kia?

- Ông thôi đi, không cần phải cáu giận thêm nữa kéo tồn thọ. Tôi sẽ cút ngay đây. Ông hài lòng chưa, hả cảnh sát trưởng?

- Thằng khốn nạn. Mày đứng lại cho tao. Mày nói với bố mày bằng cái giọng như thế à?

- Tôi đứng lại đây. Ông làm gì nào?

Bố nó sa xâm mặt mày và giáng thẳng một cái tát mạnh vào má thằng con khó bảo. Nó cười lớn thành tiếng và đóng sầm cửa lại rồi lững thững bước ra khỏi căn biệt thự. Nó áp chiếc di động vào tai và gọi cho những “chiến hữu” của mình. Năm phút sau, nó đã tụ họp đầy đủ và chui vào một quán net chơi cái trò nó tự sáng chế ra. Trò đấu nhau với cảnh sát. Vì ghét bố mà nó ghét luôn cả những người làm cùng nghề của bố nó. Nó đọc trên mạng thấy có một bài báo ca ngợi một viên cảnh sát đã phá được nhiều vụ án và chưa chịu thua bất cứ loại tội phạm nào. Nó đột nhiên nảy ra một ý tưởng liên trò chơi trên mạng của mình thành một cuộc chiến thật ngoài đời để xem nó đánh sát ai sẽ là người thắng. Ý tưởng này của nó được những “chiến hữu” của nó đồng loạt hưởng ứng. Người ta vẫn thường bảo chọn bạn mà chơi. Nó cũng khá biết chọn bạn do ông trời cũng khéo xếp đặt, những “chiến hữu” của nó cũng đều xuất thân trong những gia đình có thể lực trong thành phố và cũng có chung một sở thích đi dạt, đi bụi giống nhau. Nhóm của nó có duy nhất một người là con gái và cũng là người yêu của nó. Cô là con gái út của một chủ tập đoàn kinh doanh khách sạn. Những thằng bạn còn lại

NỐT RUỒI ĐEN Ở ĐUÔI MẮT TRÁI

Đứa bé ngồi thu lu vào một góc tối, ánh mắt nó sợ hãi hướng về phía bố mẹ. Họ cãi nhau kịch liệt vì một người đàn bà lạ mặt đang đứng cạnh bố mà nó không biết. Hai người tranh giành nhau một cái dao sắc nhọn. Và cuối cùng, bố là người nắm được chuôi dao, lưỡi dao oan nghiệt đã đâm thẳng vào bụng mẹ nó. Đứa bé khóc trong im lặng, nó muốn gào thét thật to nhưng nó không muốn để cho bố và người đàn bà kia biết đến sự có mặt của mình. Bố và người đàn bà ấy bỏ mặc mẹ nó trong vũng máu và vội vàng dắt nhau đi. Nước mắt đứa bé làm nhòa đi khuôn mặt của hai con người bội bạc nhưng nó nhìn thấy rất rõ một cái nốt ruồi đen và to ở đuôi mắt trái của người đàn bà ấy. Đứa bé bước ra khỏi góc tối, ôm xác mẹ nó và bắt đầu những chuỗi ngày sống trong hận thù.

Đứa bé lớn lên, vào đại học rồi lên cả cao học và trở thành một nghiên cứu sinh. Ai nhìn vào cũng nghĩ nó thật giỏi và nghị lực, không ai biết được sự bất thường trong tâm lý của nó. Hình ảnh bố cầm dao đâm mẹ đã khắc sâu vào tâm hồn non nớt của nó khi mới mười tuổi khiến tâm hồn ấy trở nên già cỗi và lạnh lùng. Có khá nhiều cô gái thán phục tài năng và ngưỡng mộ vẻ ngoài bảnh trai của nó. Thi thoảng, người ta lại thấy nó dẫn về một vài cô gái rồi sau đó không thấy những cô gái ấy xuất hiện lần thứ hai. Người ta nghĩ nó đa tình, nay cô này mai cô nọ cũng là chuyện bình thường, giống như bố nó mà thôi. Nó uất nghẹn khi nghe thấy điều đó, nó không thích người ta so sánh mình với bố, nó không giống bố. Người ta đã sai lầm khi nghĩ về nó như vậy. Lòng hận thù đã che mờ lí trí của nó.

